

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของฉัน

เมื่อ ChristLike ติดต่อมาชวนร่วมพันธกิจการเขียนบทความนี้

ฉันไม่ได้เป็นผู้รับใช้เต็มเวลา เป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง ประกอบอาชีพปกติ ทำงานจันทร์ถึงเสาร์ แต่มีความฝันสูงสุดว่า...

ถ้าพระเจ้าเรียกให้วางแหแบบเปโตรเมื่อไหร่ ก็พร้อมวางและติดตามพระองค์ไปอย่างที่ทรงอยากให้ทำ

ฉันไม่ใช่คนเคร่งศาสนา แต่เพราะชีวิตถูกเปลี่ยนแปลงมาก

จึงอยากทำทุกอย่างในทุกโอกาสเพื่อแบ่งปันว่าพระเจ้ารักฉันและคุณอย่างไร

อ่านดูข้างต้น ชีวิตน่าจะสดใส ทั้งรับใช้ไปด้วย ทำงานไปด้วยอย่างเพลิดเพลิน
ความจริงคือ ...

ฉันก็เคยผ่านช่วงเวลาอึมเศร้ามากที่สุด และเคยผ่านช่วงขมขื่นมากที่สุดเช่นกันในการรับใช้พระเจ้า

เป็นสาเหตุให้ฉันตั้งคำถามแรกกับพระเจ้าว่า

ลูกจะกลับมารับใช้พระองค์ได้อย่างไร?

ขอไม่เล่าถึงความวุ่นวายที่เคยเกิดขึ้น และดึงฉันออกห่างจากการรับใช้ที่มีความสุข

อยากแบ่งปันชีวิตธรรมดาที่น่าจะเกิดขึ้นกับใครหลายคนได้

เป็นธรรมดาที่คนเราเริ่มต้นทำสิ่งที่ดีด้วยความกระตือรือร้น ตื่นเต้น

ช่วงแรกอะไรๆ ก็ดีไปหมด ปัญหาเป็นขมขื่นหวาน

หรือเป็นของเผ็ดร้อนรสอร่อยที่เรายอมให้ปากร้อนช่วงเวลาหนึ่งเพื่อความสุขในรสชาตินั้น

กระทั่งเวลาผ่านไประยะหนึ่งกับปัญหาเก่าใหม่วนไปวนมา

มักทำให้มนุษย์อย่างเรา Burn out หรือหมดไฟกับการทำงาน

เหตุการณ์ที่นึกถึงมารีย์ที่พระเยซูเคยยกย่องว่า เธอได้เอาส่วนดินนั้นไป

เพียงแค่เธอนั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระเยซู

ขณะที่มารธาพี่สาวของเธอ จัดบ้านเรือน เตรียมข้าวของไม่หยุดเมื่อพระเยซูมาบ้าน

นี่ภาพตาม เมื่อมีพี่น้องโบสถ์และศิษยาภิบาลแวะเวียนมานมัสการและสามัคคีธรรมที่บ้านเรา เจ้าบ้านมักตื่นเต้น

โดยเฉพาะแม่ของฉัน บ้านต้องสะอาด อาหารอร่อยเป็นพิเศษ งานซามแก้วต้องพร้อม

ตรงไหนคือที่นั่งศิษยาภิบาลตรงนั้นจะสะอาดเอี่ยมเป็นพิเศษ

แม้จะมีเรดาร์พิเศษจับตาดูน้ำในแก้วใครพร่อง หรือใครมีอาการร้อน ขุ่นกืด นั่งไม่สะดวก ได้ยินเสียงอาจารย์ไม่ชัด

ถือว่าแม่เป็นคนที่ไม่ใส่ใจรายละเอียดของคนมาก ก่อนกลับทุกคนจะสัมผัสได้ว่า เจ้าบ้านต้อนรับอย่างดีเสมอ

เมื่อนึกถึงแม่ในขณะนี้ ดูเหนื่อยๆ ใช่มั้ย

มารธาก็เช่นกัน

เธอจึงออกปากขอให้พระเยซูช่วยบอกมารีย์ที่เอาแต่นั่งฟังพระองค์ตรงนั้น ให้มาช่วยงานที่

ดูจากบริบท อืม...จริงด้วยนะ

ทำไมมารีย์ไม่ไปช่วยพี่สาวทำงานบ้านล่ะ

พระเยซูเสด็จมาบ้านทั้งที ท่าทางจะงานใหญ่

แต่พระเยซูตอบมารธาว่า

“มารธา มารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

สิ่งซึ่งต้องการนั้น---มีแต่สิ่งเดียว---ใครจะชิงเอาไปไม่ได้

พฤติกรรมเดียวของมารีย์ในตอนนี้เป็น นิ่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์

ฉันทบทวนว่าอะไรทำให้ฉันหมดไฟกับรับใช้

และลามมาถึงหมดไฟกับชีวิตทั้งหมดที่เป็น

...ฉันเป็นทันตแพทย์ เป็นอาจารย์ ทำคลินิก มาโบสถ์ก็ยังรับใช้ นอกโบสถ์ก็รับใช้

ทำกลุ่มสามัคคีธรรมทั้งในที่ทำงานและในคริสตจักร ในโลกออนไลน์ก็ทำเพจเขียนแบ่งปันเรื่องพระเจ้า

ทั้งหมดนี้ ฉันเคยหมดกำลังใจแบบม้วนเดียวจบ

ละทิ้งความหวัง ผลคือมีชีวิตอยู่หนึ่งๆ แต่จิตใจเดินถอยห่างจากพระเจ้าไปเรื่อย ๆ

แค่ตั้งใจถอย 1 ก้าว กลับเหมือนถอยยาวหลบหน้าพระเจ้าไปทั้งชีวิต

เมื่อตั้งสติได้ จึงอธิษฐานขอพระเจ้าช่วยเรากลับมารับใช้พระองค์

ขณะที่ไฟยังริบหรืออยู่ ดูไม่มีความพร้อมอะไรในการติดสนิท...

ChristLike ติดต่อเข้ามา ฉันตอบตกลงทันที

เพราะรู้ว่าพระเจ้าตอบฉันแล้ว

ความหวังที่มีในพระองค์ เหมือนประตูลึกๆ ที่มีแสงจ้าลอดออกมา

ฉันเชื่อว่าหลังประตูนั้นมีความหวังมากมายที่พระองค์เทให้กับชีวิต

ประสบการณ์ชีวิตที่กระต่อนกระแท่นจึงสอนให้รู้ว่าฉันจะกลับมาหาพระเจ้าได้อย่างไรนั้นเกิดจากการให้สามอย่าง

1. ใจให้

"บุตรของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเถิด" - สุภาษิต 23:26

เมื่อเรามีใจ ท้ายที่สุดพระเจ้าจะให้หนทางเสมอ

พระเจ้ายังเป็นพระเจ้าองค์เดียว องค์เดิมที่รักเรา

ต่อให้เราตั้งใจหนีไป หรือเคยเกลียดโกรธพระองค์อย่างไร

พระเจ้ายังเป็นองค์เดียวและองค์เดิมที่มีแต่ความรัก

ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าต้องการไม่ใช่รูปธรรมหรือนามธรรมในมุมมองของมนุษย์

แต่เป็นใจของเรา เพราะชีวิตเริ่มต้นมาจากใจ

บางคนอาจแตกต่างทางความคิด หรือร่างกาย หรือสุขภาพใจ

แต่ใจที่จะมอบให้พระเจ้านั้น เป็นสิ่งที่เลือกได้เหมือนกัน

อยู่ที่ว่าจะเลือก...ให้ครึ่งค่อนใจ หรือ ให้ทั้งใจ

อยากหนุนใจทุกคนว่า จงให้ในสิ่งที่พระองค์ขอ นั่นคือ ทั่วหัวใจของคุณ

2. ให้ชีวิตถูกเปลี่ยนแปลง

การรับใช้ไม่ว่าเต็มเวลาหรือพาร์ทไทม์ ไม่ได้หมายถึง 100% ของชีวิตปรนนิบัติคนอื่น

ส่วนมากแล้ว คนเรามักใช้เวลาส่วนน้อยกับการใช้ชีวิตเพื่อคนอื่น

และใช้เวลาส่วนใหญ่ของชีวิตเราเพื่อตัวเอง

มีหลายคนที่ยังคาดหวังผลจากการรับใช้ผู้อื่นเสมอ

ไม่ง่ายเลยที่จะควบคุมตัวเองให้รับใช้ผู้อื่น โดยไม่ต้องการอะไรตอบแทนกลับมาอย่าง 100%

ทำงานรับใช้พระเจ้า กับ มีชีวิตรับใช้พระเจ้า ต่างกันนะ

มีอาชีพรับใช้พระเจ้า กับ รับใช้พระเจ้าเป็นอาชีพ ก็ต่างกัน

แต่ใครกันที่จะช่วยให้เราไม่ท้อใจ และสามารถทำงานต่างๆ เพื่อตัวเองและผู้อื่นอย่างสมดุล

นั่นคือ พระเยซูคริสต์ผู้มีชีวิตในเรา

พระองค์ทรงค่อยๆ บัณฑิตและเปลี่ยนใจภายในเรา เพื่อให้เรา "เป็น" เหมือนพระองค์ และอยาก "ทำ" เพื่อพระองค์

ไม่ยากคิดเลยว่า.. เราจะพบสันติสุขในใจแค่ไหน หากหัวใจเราใกล้ชิดพระคริสต์

และได้รับการสำแดงจนรู้ชัดเจจนถึงพระประสงค์ที่มีต่อชีวิตเรา และที่สุดเราจึงใช้ชีวิตตามการทรงเรียกด้วยสุดกำลัง

"ให้" ชีวิต เพื่อจะได้ "รับ" ชีวิต

3. ให้ชีวิตแสวงหาพระเจ้าก่อน (มัทธิว 6:33)

เมื่อเราให้ใจและชีวิตแก่พระองค์แล้ว จะพบว่า

...แหล่งชีวิตแต่ละวันนั้นอยู่ใน พระเจ้า ชีวิตไม่ได้ดำรงด้วยอาหารเท่านั้น
แต่ด้วยถ้อยคำของพระเจ้าด้วย

ฉันพบว่าช่วงนั้นได้ละเลยการใช้เวลากับพระเจ้า

จากที่เคยตื่นเข้ามาอธิษฐาน อ่านพระคัมภีร์ ก็กลายเป็นตื่นสายกลัวไปทำงานไม่ทัน
การอ่านพระคัมภีร์จึงสำคัญน้อยกว่าอาบน้ำแต่งตัวและกินข้าวเข้าไปโดยปริยาย
จากนั้นเป็นต้นมา การตื่นเช้าที่ตำราว่าดี กลับทำให้ฉันไม่สบายใจเรื่อยมา

พระเจ้าบอกว่า จงแสวงหาพระองค์ก่อน

แล้วจะทรงประทานสิ่งทั้งปวงให้

นั่นคือทุกสิ่งที่เป็นแก่นชีวิตเรา

เราไม่มีวันรู้หรอกว่าทั้งปวงของวันนั้น ๆ คืออะไร

จนกว่าปัญหาในวันนั้นทำให้เรารู้สึกขาด

พระเจ้าดูแลเราทั้งร่างกายและจิตใจ

ดังนั้นเมื่อมีปัญหาที่ขโมยสันติสุขจากเราไป

พระคำพระเจ้าซึ่งฝังในชีวิตจะช่วยให้เรารู้ทันทีว่า

พระเยซูขโมยสันติสุขที่ไม่เหมือนกับโลกให้

โลกให้นิยามความสุขหรือสันติสุขในแบบหนึ่ง แต่นิยามแบบพระเจ้านั้นมีเราผู้เดียวที่สัมผัสได้

ถึงตรงนี้ ฉันได้พบว่า

สำหรับลูกของพระองค์ที่หายหน้าไปนานนั้น

...พระองค์ไม่ต้องการหยาดเหงื่อแรงงานจากพวกเรา

พระองค์ต้องการลูกเข้ามาอยู่ใกล้ชิด พุดคุยกัน พักผ่อน และทรงประทานสันติสุขให้

คำถามของฉันไม่ได้ถูกตอบว่า

ฉันต้องเริ่มทำงานอะไร

แต่ถูกตอบว่า "กลับมาหาพ่อนะลูก"

ฉันขอยืนยันว่า

พระเจ้ารักเราเพราะเราเป็นลูก ไม่ใช่เพราะเราเป็นคนงาน หรือเป็นผู้รับใช้

การเข้ามารับตำแหน่งใหม่แบบโลกนี้มีมันยากและน่าท้อจนกระทั่ง
แต่การกลับมาหาพระเจ้า เป็นเรื่องง่ายและเบาสบาย

เพราะพระองค์อยู่กับเราเสมอ

ฉันพบว่า ระยะระหว่างฉันกับพระเจ้าตอนที่ฉันตั้งใจหนีหน้าพระองค์ก็เท่ากับตอนที่ฉันพบพระองค์นั่นแหละ
ต่างกันแค่ตอนที่หนีหน้านั้น

ฉันมีกำแพงเป็นใจกันระยะนั้นไว้เท่านั้นเอง

แล้วระยะของคุณกับพระเจ้าล่ะ เป็นอย่างไร?

บทความ: Pondrat Chanchaen

เรียบเรียง: ธารา วงศ์ศิริสิน

ภาพ: Felipe Correia on Unsplash

ออกแบบ: Nan Tharinee

<https://christlike.co/resource/comebacktogod/>